

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

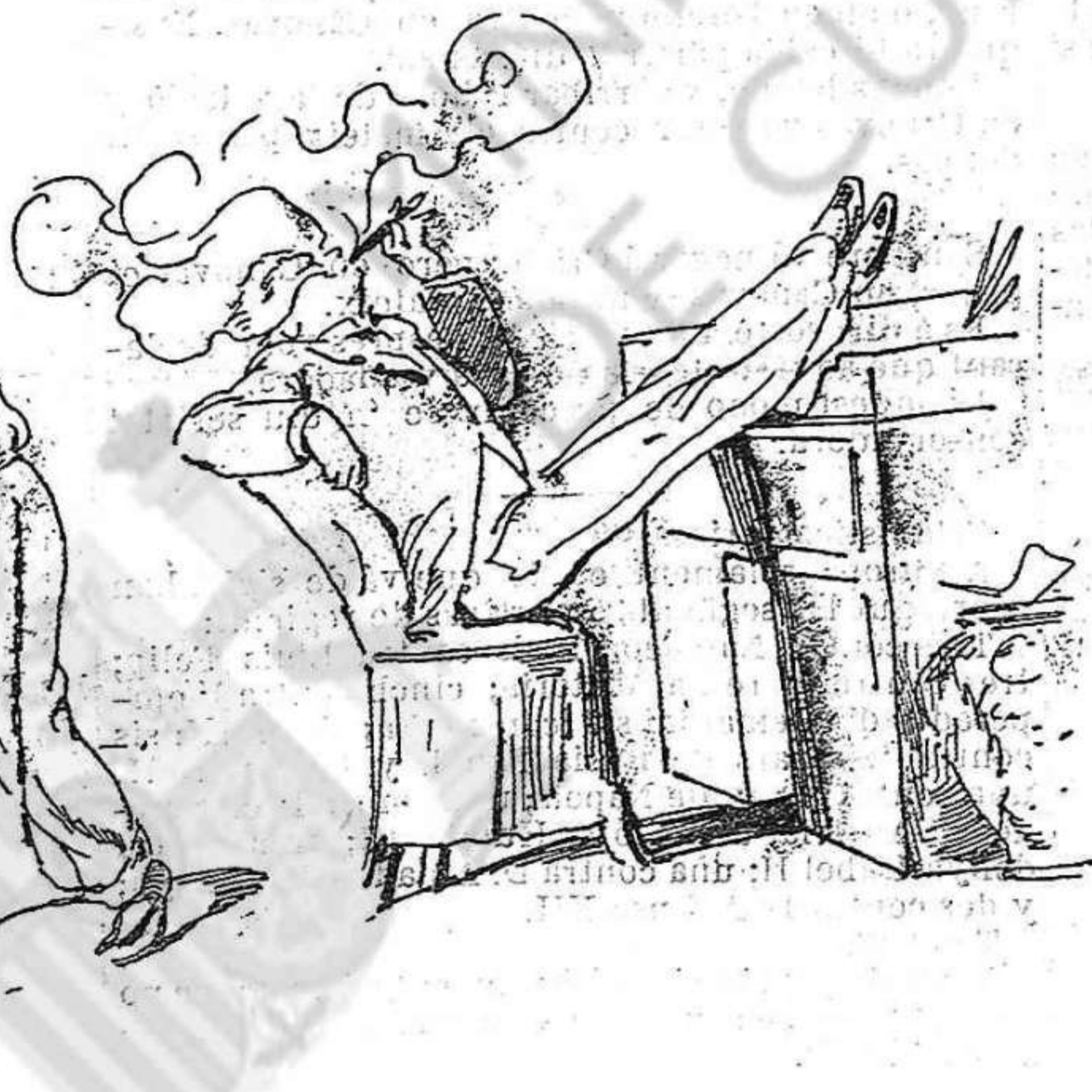
ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

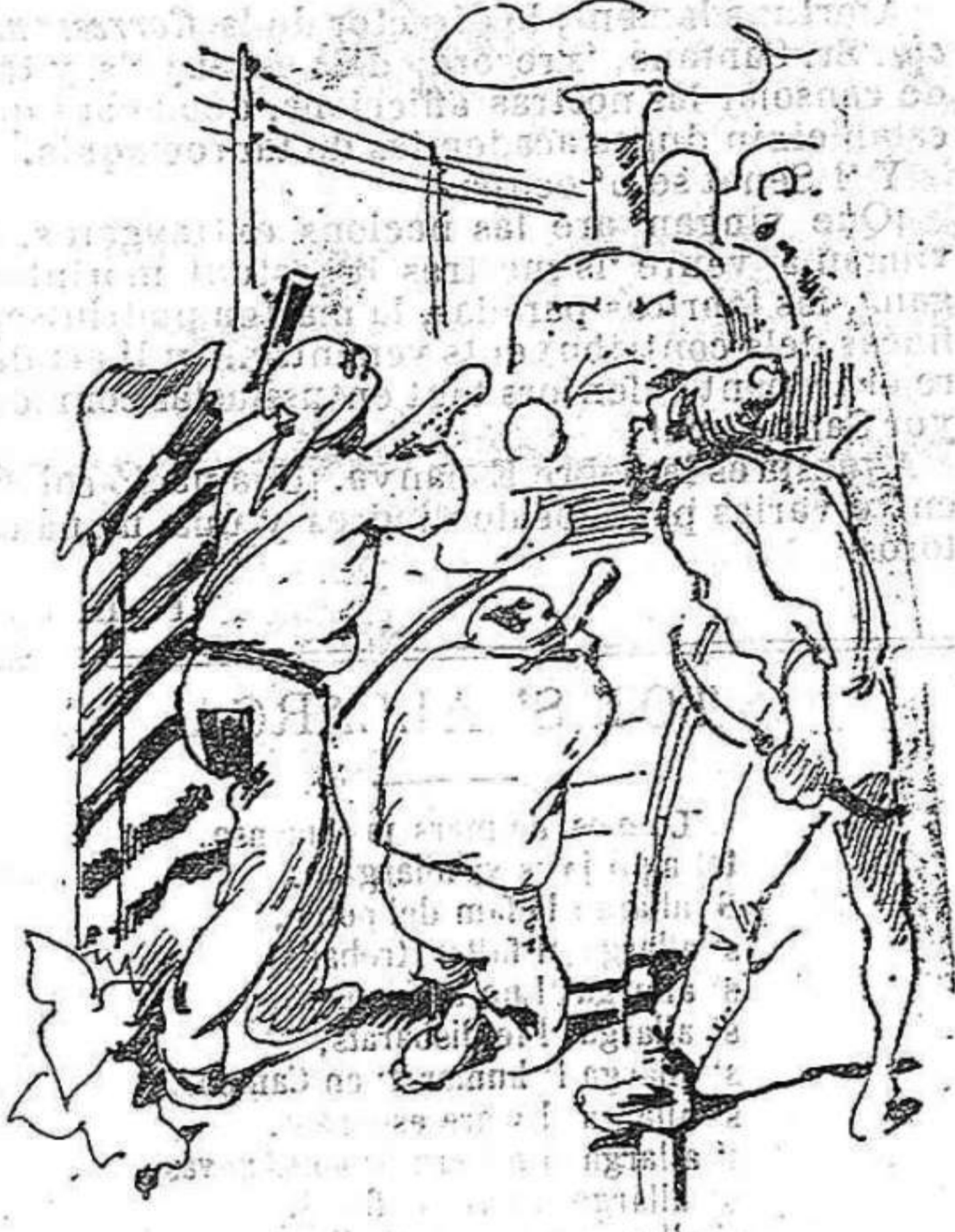
LO BANDOLERISME.

Havia robat un pá.

Fabricant de marchamos.

¡Alto 'l tren!

BANDOLERISME Y TAURAMAQUIA.

DURANT la revolució, quan era permés parlar contra 'l govern que donava llibertat completa perque 'l ataquessin, los reaccionaris demostravan ab los seus abusos que aquesta llibertat era impossible, á lo menos per ells.

Jo recordo que llavors vá sortir un llibre titolat: *El Bandolerisme*. Parlava de alguns robos comesos á Andalusia, y no semblava sino que 'l seu autor volia demostrar que si tots los revolucionaris no eran lladres de camí ral, tots los lladres de camí ral eran revolucionaris!

¡Quín empenyo en lligar la sort de algunas dotzenas de miserables, ab la sort de la revolució!

Pero ¡qué hi farán! Llavors la moda era aquesta.

No 's movia una fulla, que no 'n tinguessin la culpa 'ls drets individuals. Los drets individuals tenian la culpa dels ayguats y de las sequías, de las passas y de las epidemias, y fins de que la gent s' anés fent vella.

En los primers temps del govern conservador, la música era la mateixa: no havia canviat més que la lletra.

Venia un robe, un desfalch, un assassinat, una estafa, un administrador que s' evaporava emportantse 'n los fondos: ja se sabia: llavors no 'n tenian la culpa, 'ls drets individuals perque ja no existian; pero tot alló que passava no eran més que deixas de la revolució, eran reminiscencias revolucionarias. Lo mal havia posat arrels molt fondas, y era necessari que passés molt temps perque no 'l vejessin rebrotar de un modo ó altre.

Pero 'l temps ha passat: han passat los mesos; han passat los anys. L' Espanya está conservadorisada fins al moll dels ossos: ningú piula, ningú alsa 'l dit. La suprema inteligencia de 'n Cánovas tot ho manega y desmanega. Ell sol ho es: tot: la llibertat, lo dret, la rahó, la voluntat, lo país. Té l' Espanya dintre del puny: si ell obra la má cayém

á terra y de tots nosaltres se 'n fá una truita. Ab la seva mirada penetrant escorcolla tots los recons. Los espanyols, apocats, vensuts, dominats, l' hi diuhen sense atrevirse á mirarlo fit á fit:—Senyor, senyor, fassas la vostra santa voluntat.

Pels pobles mitja dotzena de amichs remenan las cireras: la majoria calla. Venen eleccions y 'ls vius s' están á casa, y votan los difunts de una manera que no sembla sino que mirant per ells, desitjan que á l' Espanya entera la portin al cementiri. Hem arribat á n' aquell supremo periodo del órdre conservador, en que si una fulla vol moure's, avants té de demanar permís á n' en Cánovas.

¿Y qu' es lo que passa?

Vingan ab mí: entrin á un tren de ferro-carril, y si á mitja nit senten descargas, y notan que 'l tren se para, no 'n fassan cas... son arrels revolucionarias.

Establéixinse á un poble rural de dos ó tres mil ánimas. A n' allá no 's fiquin ab llibres de caballerias: qui déu manar, mana, y 'ls demés á casa y al llit dejern. Si á la nit senten trucar un senyó acompanyat de set ó vuit galifardéus los hi fá obrir la porta, obrin. Ja tenen los lladres dintre de casa, ja 'ls espanyan los calaixos, ja 'ls deshonran las

fillas... ¡qué! ¿s' esborronan?... Cá, no n' hi ha per tant.

Dos ó tres dias després agafin un diari, llegeixin la sessió de Córts, y hi trobaran un discurs plé de sal y de gracia, en lo qual ab un brillo espantós un ministre andalús los hi demostrará com tres y dos fan cinch que no hi ha policia al mon tant bona com la d' Espanya, que todas las naciones venen á copiarnos, y en fí que 'l nostre país es la terra de la tranquilítat, sobre tot de la tranquilítat dels ministres.

S' están á un' altre poble: ván á la iglesia. Tot d' un plegat entran cinch ó sis malcarats, se 'n duhen al rector: á vostés los tancan dintre del temple... Senten un trabucasso... No s' impacientin que ja 'ls ho explicarán després... Aixó es res, com deya en Tony Grice. En sustancia, mitja dotzena de lladres que s' han rigut de tot lo poble... També son arrels revolucionarias...

Aixís es l' Espanya conservadora. Si en l' época de la revolució succehian certas escenas, lo poble mateix s' alsava contra 'ls bandolers, y 'ls arreglava 'ls comptes. Llavors al menos hi havia esperit públich.

Pero avuy... Avuy succeheix lo que passava á Fransa en los darrers temps del imperi. Dos hui-nos ván entrar á la ciutat de Nancy, y tothom vá abaixar lo cap: ningú vá atrevir-se á ferlos sentir lo pés de la seva patriótica indignació.

Es que quan hi ha un govern que vol dominar-ho tot, dirigirho tot, absorbirho tot, lo poble arriba á acobardirse, á anonadarse, y acostumat á que l' hi presentin tot fet, acaba per no saber donar un pás sense caminadors.

Y 'ls caminadors de la gent conservadora son d' aquells que per compte de ser una ajuda, son una traba.

Afortunadament, lo director de la *Correspondencia*, Sr. Santana, s' recorda dels espanyols, y tracta de consolar las nostras afliccions, demanant que s' estableixin dugas academias de tauromaquia.

Y 'l Senat se n' ocupa. ¡Que vingan are las naciones extrangeras, que vingan á veure 'ls mestres d' estudi morintse de gana, las fábricas paradas, la marina pudrintse, las fincas dels contribuyents venentse... y l' art de torear trobant defensors tant entusiastas com lo senyor Santa Ana!

Aquesta es la pobre Espanya. ¡Una nació colocada entre varias partidas de lladres y una manada de toros!

P. K.

TOT S' ALLARGA.

Lo óes de mars ja comensa, tot aquí ja s' va allargant. S' allarga la fam del poble, s' allarga 'l falta treballs, s' allarga 'l no tenir quartos, s' allarga 'l fe disbarats, s' allarga l' humor d' en Campos, s' allarga 'l viure esperant, s' allarga 'l govern d' en Cánovas, s' allarga 'l nas del fiscal, s' allarga depressa 'l dia, s' allargan los b ins del blat.... Y las calsas d' aquell trompa. ¿quin dia s' allargarán?

C. GUMÁ.

La gran noticia. Aquell célebre pare Barrios, predicador fogós y fabricant de peregrinacions, dimecres á dos quarts de vuit del dematí, sense encomenarse á Déu ni al diable, vá clavarse un tiro al cap.

Al anarhi la criada y després lo veynat, varen trobarlo tomantse la sanch ab una escupidora. Als péus hi tenia un revólver d' ordenansa.

Quan lo jutje l' interrogá s' negá á respondre: únicament al preguntarli si algú altre l' hi havia fet, ab signos y ademans demostrá qu' era ell qui s' havia tirat lo tiro.

Lo pare Barrios era un fogós orador y tenia molt partit en la part més calenta dels católichs. Las donas sobre tot se tornavan ximplas, escoltantlo.

No content ab la peregrinació de Roma en la qual hi feya de rabadá á gust de tothom, n' orga-

nisava un' altra per anarse'n á péu descals y ab una creu al coll al santuari de la Bona-nova. Aquest pensament vá produhir tal escándol que 'l bisbe vá privar que s' tirés endavant.

Ja 'u veuhem: era un zelós ministre de Déu, y á pesar de que 'ls neos diuhem que la gent se suicida porque ha perdut la fé, ó 'l pare Barrios los enganjava com uns xinos ó no es veritat lo que predican.

Are no 'n faltaria d' altre sino que 'ls neos fossin homes conseqüents.

Y ja que sempre han seguit los consells del pare Barrios, á veure, que segueixin lo seu exemple.

Es impossible que 'ls donga una idea de la sessió del dilluns.

Las minorías ván espavillarse, y en Cánovas, lo conde de Toreno, lo ministre de la Guerra y teta la majoria ván quedar agafats dintre de la rateta.

Per ser ministre conservador é inventar cada dia una teoría, s' necessita tenir molta memoria, y en Cánovas vá olvidarse de que dias endarrera havia sostingut que las proposicions de censura contra algun ministre, no podian discutirse sino passant préviament á las seccions.

Lo dilluns vá sostenir que no havian de passarhi.

Lo conde de Toreno vá sostenir que sí.

De manera que 'l president del Congrès y 'l president del consell de ministres estavan en desacort.

Llavors las minorías ván presentar una proposició demanant que 'l Consell declarés que l' interpretació de 'n Cánovas era la verdadera. Y ab aquesta proposició no hi havia més remey: la majoria havia de votar ab en Cánovas y contra en Toreno, ó ab en Toreno y contra en Cánovas. Ni si quiera hi cabia partir la diferencia.

Donchs bueno, vá arribar l' hora de la votació y en Cánovas vá votar contra ell mateix per sortir del pás.

San Pere vá negar á Cristo; pero en Cánovas es pitjor, en Cánovas se nega á sí mateix.

Es á dir: sosté una teoría, y després vota declarant que aquesta teoría no es la verdadera.

D' aquest modo de procedir se 'n diu serietat conservadora.

Estadística curiosa:

A Europa solament, en lo que vá de sigle, han ocorregut las següents tentativas de regicidi:

Tres contra Napoleon I; sis contra Lluís Felip; tres centra la reina Victoria; cinch contra l' emperador d' Alemania; sis contra Napoleon III; sis contra 'ls Czars de Rusia Pau II y Alexandro II, una contra 'l rey de Nápoli; una contra l' emperador d' Austria; una contra Humbert I; tres contra donya Isabel II; una contra D. Amadeo de Saboya; y dos contra D. Alfonso XII.

Total 42.

Y are dispensin si no faig comentaris, porque no voldría pas que se'n cometés una contra la *Campaña de Gracia*.

Un carlí mes que ha demanat l' indult: l' ex-cabecilla Castells.

Desde que vá acabarse la guerra han passat prop de cinch anys. De manera que l' ex-cabecilla ha necesitat rumiar prop de cinch anys, avants de acullirse á indult.

De segur que no rumia tant, quan tracta de tirarse á la montanya.

Demá diumenje á 2 quarts de onze: Conferencia al Ateneo barcelonés, sobre 'l café de las Delicias. Entrada pública.

D. Eduart Vidal Valenciano desarrollará 'l següent tema: «Influencia del teatro en las costums.»

Nos escriuhem de Cardona, dihentnos que s' están cobrant dos ó tres anys de contribució tot á la vegada, y que á alguns que ja l' havian pagada, tornan á presentarlos lo recibo.

Sistema dels recaudadors actuals: disparar los sis tiros de revólver á la vegada, y cayga qui cayga.

A Cardóna tenen sal; no es veritat? Donchs encare té més sal la gent conservadora.

A l' escola normal de mestres hi ha un profesor de religió y moral, que demana als seus alumnos que l' hi presentin lo butlletí de haver anat á cumplir ab la parroquia.

Aixó es un atach á la llibertat de conciencia. ¿No hi ha ningú que l' hi fassa entendre?

CARTA DE CUBA.

Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Molt Sr. meu: Jo l' hi juro que si, deixant Barcelona, vingués á Cuba una estona, se veuria en un apuro.

Sí Senyor: hem sapigut tot lo que diu y l' que ha dit, tot lo que fins ara ha escrit contra de la esclavitat.

Hem llegit lo seu diari desde 'l quai vosté predica y á 'n Cánovas califica de atrassat y reaccionari, porque no vol d' improvís, destruhint tot lo creat, concedir la llibertat als negres de aquet país.

¡La llibertat! Pues m' agrada pel seu cander y frescura. Vosté potser s' afigura que aixó 's fa d' una plomada.

¡Donalshi la llibertat!

¿Ja sab ben bè lo qu' escriu?

¿Ja ha meditat lo que diu?

¿Qué 's pensa que 'ls hem robat?

¿Cren que sense més ni més, com si l' or aquí 'ns fes nosa, podrém regala una cosa que 'ns ha costat los diners?

Per exemple ¿qué diria si vingués una llei nova que l' hi fes lleussá la roba ó 'ls trastos? ¿Ho llensaria?

Si digués que 'l seu jaqué y la camisa que d'ú no perteneix á ningú,

¿l' hi paixeria bé?

Donchs un negre, si bè 's mira, es un mocadó, una hermillá,

un sombrero, una cotilla, una taula, una cadira.

No hi val ni serveix de re lo que diu continuament de que 'ls tractém malament

¡Malament! ¿qué sab vosté?

¿Es tení un negre oprimit anarhi servint de guía,

ferlo treballar de dia y deixal dormi de nit?

Ja que tant diu y tant sab, jo l' hi diré mil vegadas que lo qu' es á garrotadas en ma vida n' hi mort cap.

Aquí 'l cástich no 's coneix, y per governá 'n tinch prou ab un senzil vit de bou que molt sovint serveix.

¿Qué l' hi sembla? ¿te rahó al calificar de dura la vida d' una criatura que no es res més que un carbó?

¡Ah! Créguim, no s' emboliqui: si 'ls tenim tristos ó alegres, si tractém bè ó mal als negres, ab nosaltres no s' hi fiqui.

Lo que ha de fe es retractarse de's mil y mil d sbarats que fins avuy té estampats y no torná á embarrancarse.

Parli de flautas y pitos, digni mal de tot lo mon, no descansi ni un segon, pero no 'ns toqui als negritos.

Ara ja 'u sab: si no amayna las velas tot desseguit y nó desfa lo que ha dit, vagi alerta.—Pancho Vayna.

—Per coneixe si es prou calenta. Aquell dia tenia convidats á dinar. Treuhem la

QUEST dia un conservador molt rich y molt tonto passava per davant de un ferrer, en lo moment en que treya una ferradura de la fornal tiranthi una escupinada.

—¿Per qué hi escupiu? l' hi preguntá.

—Per coneixe si es prou calenta. Aquell dia tenia convidats á dinar. Treuhem la

sopera á la taula, y 'l conservador destapa, clavant-hi una escupinada.
 Horror general.
 —Senyors, exclama, ho faig per veure si es massa calenta.

La Patria ha sigut denunciada.
 Sempre m' ho havia cregut: ¿qué no suprimiran aquests conservadors?
 ¡Hasta la Patria!

En Romero Robledo no 's vol convence de que pugua haverhi partidas de lladres, que robin trens, entrin als pobles y cometin tota mena d' atropellos.
 ¿Saben de quina manera se convens tot desseguida?
 Que l' hi surti una partida y l' hi robi la cartera.

L' any passat lo govern vá demanar 60.000 homes pèl reemplás del exèrcit.
 Aquest any n' ha de demanar 65.000.
 Cinch mil homes més á 400 duros cada un representan dos milions de duros.
 Lo govern conservador fá com aquellas donas de mon ¿Qué desitjan certas donas?
 Homes y diners.

En Cánovas se troba malalt de la vista.
 En Romero Robledo tè ronquera.
 L' Orovio está anémich.
 Y aquí tenen l' imatge exacta de tota l' Espanya, perque, per més que digan los conservadors representan á l' Espanya.
 L' Espanya no hi véu perque aquest govern l' hi costa 'ls ulls de la cara; tè ronquera perque ja ha perdut la véu á copia de queixarse, y está anémica á conseqüencia de las sangrías que ha rebut.

En Martínez Campos vá arribar de Andalucía decidit á moure un escándol.
 Vá anar al Senat y per compte de atacar al govern, que mentres ell vá ser fora vá rebaixarlo sota 'l nivell del mar, vá dirigir-se contra un periódich per haver publicat un remítit qu' ell considerava ofensiu á la seva persona.
 Un ministre vá tirarli 'l péll avall, y 'l periódich vá ser denunciad.
 Y aquí tenen á n' en Martínez Campos content com un jínjol, després de haver prèns un periódich á la bayoneta.

Com á general, á Espanya Martínez Campos l' hi diuhen: com á polítich, pobret, no es més que 'l cabo Martínez.

Armonía.
 S' acosta la primavera: tot se vesteix, menos los contribuyents que 's quedan sense roba.
 Tot somriu, menos los espanyols que ploran.
 Los ancels trinan.
 Y 'ls constitucionals també.

Alguns admiradors del general Martínez Campos, al véure la seva gran energia tractan d' obsequiar-lo ab un' obra d' art simbólica.
 Sembla que predomina l' idea de regalarli la seva estatua feta ab pasta de guayaba y emblanquinada ab polvos d' horxata.

Un periódich neo diu ab la major formalitat que de tot lo que succeheix á Rusia, 'n tè la culpa l' ensenyansa que s' dona á las Universitats d' aquell país.
 Remei, donchs, per destruir lo nihilisme: tancar las Universitats de Russia.
 Un periódich demócrata, anyadeix:
 Alto: 's deixan un requisit al tintir: tancar totes las Universitats de Russia y obrir una escola de tauromaquia á Sant Petersburgo.

Se diu que 'ls toros constituixen un espectacle nacional, y que per aquest motiu deuen instituir-se cátedras de tauromaquia.
 ¿Qué dirian pregunta un periódich, si el govern inglés establís cátedras de boxadors, es á dir d' aquells que fan cops de puny, y l' govern italiá n' establís de saltinbamquis?

Segons las noticias de Cuba, 'ls insurrectos tractan de donar un nou giro á la guerra, fentne qüestió de blancs y de negres.
 Mal sistema.
 Lo joch de blancs y de negres está prohibít per la llei.

No hi ha res mes bonich que un periódich neo fent broma ó dirigint insults als temps actuals.
 Aquest dia un de Madrid deya:
 «Un trampós veient que ningú l'hi deixava un quarto, exclamava:—¡Ay qui pognés deure!
 «Are en los temps de progrés, tothom exclama:—¡Ay qui pognés robar!...»
 ¿No se 'ls figura que aquestas cosas no més pot escriurelas un escola, després de haver escurat déu ó dotze canadellas?

Jugant ab la Venturata vaig perdre abir un xavet
 —Donchs jo, contestá en Benet vareig perdre la xaveta.

B. F.

—Vosté 'm demana la noya ¿la seva gracia?

—Lluis.

—¿Tè carrera?

—No senyora.

—¿Donchs ofici?

—Ca, ni 'ls mils!

—Pues senyor meu, ¿ab qué conta?

—Ay senyora, es molt sencill:

no soch fort en aritmètica

y conto sempre ab los dits.

E. N.

Trobo aquest dia á un amich meu propietari y l' hi pregunto:
 —Hola ¿d' hont vens?
 —De donarme de baixa á la companyia de seguros
 —¿Y aixó?
 —Home, fá trent' anys que vaig pagant la prima, y may hi tingut un sol incendi a casa. Al últim me n' hi cansat.

L' escena passa á una casa rica. Un fadrí manyá vá á adobarhi un pany, y una nena de sis ó set anys lo tracta de senyor.
 Lo seu pare la repren y l' hi diu:
 —Un manyá no es un senyor.
 —¿Donchs qu' es? pregunta la nena.
 —Es un home.

Al cap de un rato vá á la casa una visita de un vell, mal carat y ridícul. Aixís que se n' ha anat, la nena pregunta:
 —Papa ¿aquest que ha vingut, qu' es? ¿Un home ó un senyor?
 —Aquest es un senyor.
 —Donchs miri, diu la nena ab molta ingenuitat: quan seré gran més m' estimaré un home que un senyor.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Cartabó.
 2. ID 2.ª—Tabola.
 3. MUDANSA.—Nua, sua, pua.
 4. ENDEVINALLA.—Escaparata.
 5. TRENCA-CLOSCAS.—Breda.
 6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Mataró.
 7. CONVERSA.—Matilde.
 8. GEROGLÍFICH.—No hi ha poble sense casas.
- Ha endevinat totes vuit solucions Teixidor: 7 A. A y A.; 6 Nata Mel; Mató y Pepet Lano; 5 Bat y Ordi y Mister Repica; 4 Galapat Guapo; 3 S. Sanjoan, 2 Coji Tranco y 1 no m' s A. P. C. y C.^a

XARADAS.

I.

Es cosa segona doble

que per la festa major sembiés la filla d' un noble la neta d' en Nicanor.
 Duya total la fandilla y preciosa per demès sempre anaba tant senzilla y are vesteix á la hu tres.

PAU SALA.

II.

Ab dos molt segura un pescador tot, y per més que busca trobar hu no pot.

UN QUE NO TE ETC.

ENDEVINALLA.

Soch esclau mentres tinch vida y al donarme llibertat finch lo cástich duplicat perque 'm creman desseguida.

SIRENA.

ACENTÍGRAFO.

Lo marit de donya tot es al carrer de total á veure lo seu nevat perque 'l pobre está molt mal.

PARDALET.

TRENCA-CLOSCAS.

Reus, Cambrils, Granollers, Argentona, Igualada, Arenys.

SABALLS.

CONVERSA.

—Pere, ¿ahont vas?
 —Vaig á cal sastre
 —¿Y qué hi vas á fer?
 —A buscar...
 —¿Que?
 —Are ho acabo de dir.

GALAPAT GUAPO.

QUADRAT NUMÉRICH.

• • • • •
 • • • • •
 • • • • •

Substituir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguint per resultat 19.

P. OGNIBO.

GEROGLÍFICH.

Hora hora hora
 Malvas magnesia mostassa

J. MIRABELL.

Duodécima relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

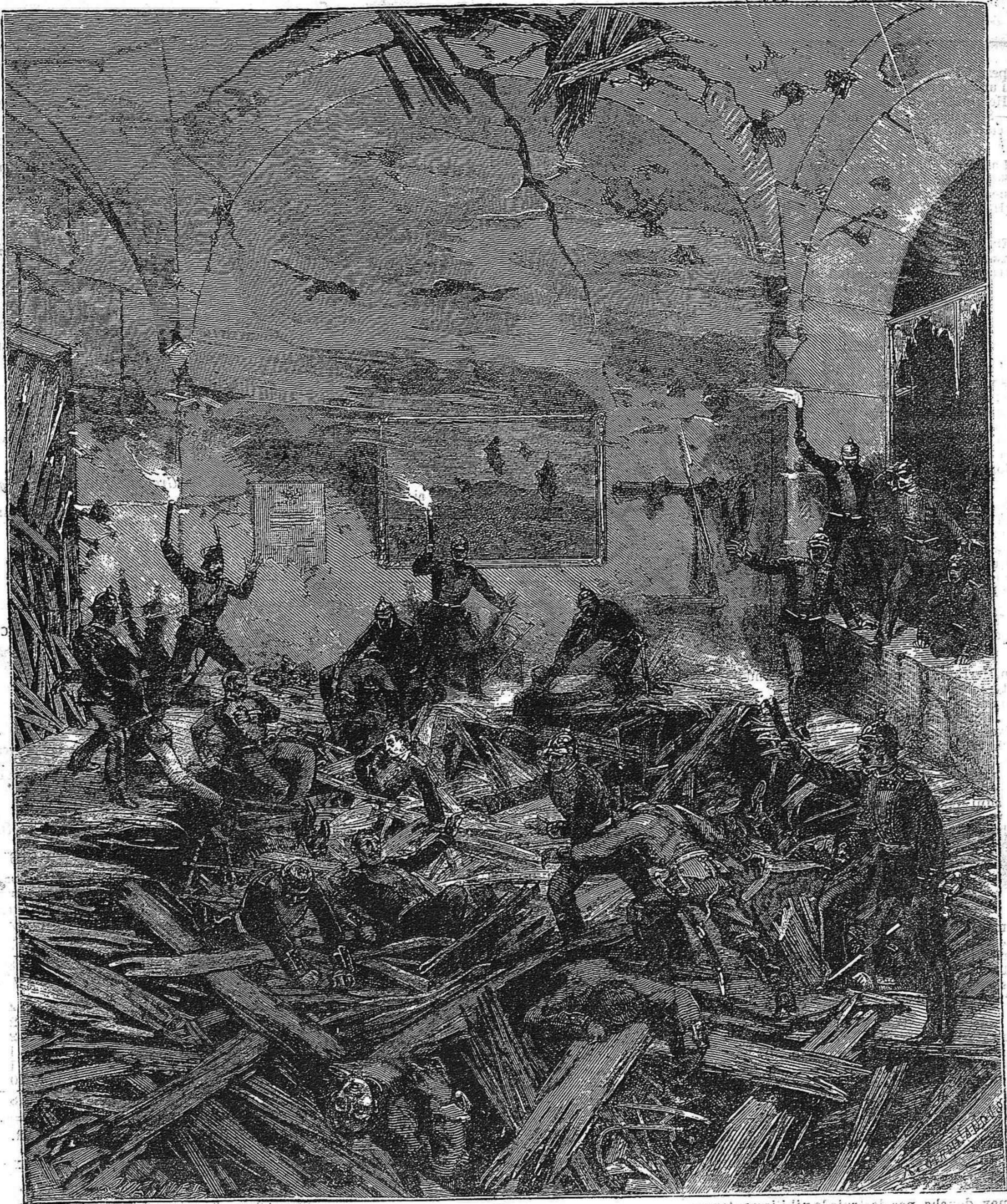
	Reales cénts.
Suma anterior.	788 75
Traballadors de la fábrica de la Vinda y fills den Joseph Carreras Alberich.	
M. P. E.	4 >
V. U.	2 >
A. T. F.	2 >
J. M. M.	1 >
Cuatro noys aprenents.	1 >
Sr. Donnay.	20 >
Total.	818 75

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas los ciudatans Xamñis, Pau Sala, Pardalet, Teixidor y Fluvioi de canya.
 Las damés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tam-poch lo qu' envian los ciudatans Miquel de Rubí, A. P. C. y C.^a, Galapat Guapo, Pei et Lano, S. Sanjoan, Gambaeta, Cert Subjecte, As d' oros, M. T. Vich y M. Marí.
 Ciudata Pardalet: Insertar m una mudansa.—Mister repica: Idem una de vostre.—Nata Mel y Mató. Y una conversa seva.—J. B. Cardena: Alguna cosa dihén: tot es difícil.—E. J. L. Girona: Compreném la seva indignacio y procuraré dir alguna cosa la semana entrant.—Un admirador de 'n Clavé: Hi ha un inconvenient per poderio complaure, y es que 'ls dos treballs son molt llars, están escrits en castellá y s' han de publicar en lo butlletí de la casa. L' obra á que 's refereix se ven á ca 'n Lope.—F. Ll. y B: Insertaré algun epigrama.—Pere Robigas: L' epigrama qu' ens envia es més vell que vostre.—Fiscotin: Suposém que tindrà la mateixa procedencia 'l seu. Aclarexiu.—Miquel Figuerola: N' insertaré dos dels que vostre 'ns envia 'la poesia es fluita.—Oncle del t gre Anirà la conversa.—A. T. F: Anirà lo que 'ns envia.—J. Ferran y R: La seva balada té un gran defecte es factura vella, y com á tal mans'ya.—J. B. y P: Es tant difícil lo que 'ns diu y es em tant ocupats, que haurém de buscar una est na que tinguem vagarosa per enterarose n.—Eneas Priam: Insertar m lo geroqlífc.—Sab nar: Idem dos de vostre y 'l trenca-caps.—Plusquamperfect: Voliam dir que ho tornés á fer, comentantlo y perfeccionant la forma. Respecte la prentensio que 'ns manifesta, sentim molt no poderhi accedir. Sápigu que 'ls periodistas també estem de crisis, y no poch tremenda.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

SANT PETERSBURGO.—Lo còs de guardia del Palau de hivern, immediatament després de l' explosió.

RUSSIA.

Amants de cumplir las nostras promesas, aquí sobre trobaran l' interior del Cos de Guardia del Palau de hivern de Sant Petersburg, poch després de ocorre l' explosió de dinamita. Lo sostre enfonsat es lo que mediava entre 'l subterrani y 'l cos de guardia. La bretxa que hi há en la part superior correspon al sostre que mediava entre 'l cos de guardia y 'l menjador imperial. Entre mitj de la runa hi ha 'ls infelissos que ván pagar la festa, y 'ls qu' están en péu, son los primers que ván acudir en ausiti dels ferits. L' escena es imponent.

La conspiració nihilista segueix endavant. Aumentan las presons. Los detinguts son de quatre á cinch mil, y 's véu que la policia russa ha perdut l' orems y agafa gent á tort y á dret. De segur que si haguessin sigut la centéssima part dels que agafan los que ván preparar l' explosió, aquesta no s' hauria realisat, perque s' hauria esbombat l' intent.

Entre las escenas que han anat succehint s' hi conta un registre que vá practicar la policia á una

casa sospitosa. A lo millor vá volar la casa y la policia. Al mateix dia volavan las oficinas de la policia instaladas en lo carrer de Bolshays, destruhint-se per complert tres edificis. Dos subjectes que passavan per un carrer, corrent dintre de un cotxe, al intimarlos un polisson que 's detinguessin, yaren matarlo de un tiro. Alguns convents que ván negarse á donar ausili als nihilistas han suferit voladuras. Dos polissons ván apareixe morts en un carrer, ab un cartell al pit que deya «per traidors al poble». May del mon s' havia vist una conspiració més persistent y més formidable.

Lo pánich s' ha apoderat del Emperador. Dias endarrera volia abdicar, y 'l seu fill ab llágrimas als ulis vá demanarli que no 'u fes. Segons las últimas noticias viu en un contínuo sobresalt. Recella que té 'ls traidors dintre de casa, y ha donat ordre de que avants de servirli cap menjar s' inspeccioni degudament. No vá desencaminat l' emperador. Un dels presos ab motiu del últim atentat es lo capitá Delsalle, governador que era del palau

d' hivern, al qual se l' acusa de haver visitat los subterranis ab molta frecuencia los dias avants de l' explosió. Una dama de honor de l' esposa del Emperador, la condessa Parcine, ha sigut desterrada per havérseli trobat al llit llibres nihilistas y pappers que la comprometian.

Com á senyal de que 'l terror reina en San Petersburg, no hi ha més que citar un fet. En aquell país de absolutisme, la vida dels súbdits pertany al Czar. Donchs bè, l' Emperador, perque la represió siga més enérgica, ha instituhit una comissió superior presidida pèl general Loris Melikoff, ab facultats d' emplear encare que siga l' extermini contra 'ls nihilistas. No 's necessita formació de causa. Una sospita, una presunció bastan per condemnar á mort á un home.

Tal es l' estat de Russia: lo frenesí per una y altre banda: la cosa s' enverina y ja veurém de quina manera reventa.

Lo qu' es nosaltres, per cap diner del mon voldriam ser dintre de la pell del Emperador de Russia.